

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **R., s. r. o., v likvidácii, Š.**, IČO: X., právne zastúpenému JUDr. J. F., advokátkou, J., proti žalovanému: **L., a. s., J.**, IČO: X., právne zastúpenému Doc. JUDr. Ľ. F., CSc., K., **o zaplatenie 7 185,62 Eur (216 474,-- Sk) s príslušenstvom**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. septembra 2010, č. k. 1Cob/209/2009-411, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 9. septembra 2010, č. k.1 Cob/209/2009-411 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zo dňa 9. septembra 2010, č. k. 1Cob/209/2009-411 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 27. januára 2009, č. k. 45Cb/33/2005-252 a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného náhradu trov odvolacieho konania vo výške 289,07 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom zamietol žalobu právneho predchodcu žalobcu (L. S., samostatne hospodáriaci roľník, **B.**, IČO: X.), ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia 216 474,-- Sk (7 185,62 Eur) s príslušenstvom a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 2 805,31 Eur na účet právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že tak rozhodol po tom, čo vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov J. H., A. R., oboznámil sa s kúpnu zmluvou o dodávke surového kravského mlieka z 23. marca 2004, dodatkom č. 4 ku kúpnej

zmluve z 9. septembra 2004, návrhom zmluvy o postúpení pohľadávok z 10. decembra 2004, faktúrami právneho predchodcu žalobcu 4071610, 4091610, 4101610, 4111610, osvedčením predchodcu žalobcu o zápise do evidencie SHR, zápisnicou o pojednávaní Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 22Cb/35/05, 23Cb/48/2005 a ostatným spisovým materiálom.

Vykonaným dokazovaním súd ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu, ako predávajúci a spoločnosť S.S., a. s., ako kupujúci, uzavreli dňa 23. marca 2004 písomnú zmluvu o dodávke surového kravského mlieka v súlade s ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka. Zistil, že touto zmluvou sa predávajúci zaviazal odpredať kupujúcemu surové kravské mlieko v dohodnutej kvalite, v dohodnutom množstve a za dohodnutú kúpnu cenu, oproti povinnosti kupujúceho zaplatiť kúpnu cenu, pričom predmetná zmluva bola uzavretá na dobu určitú od 1. apríla 2004 do 31. decembra 2006. Konštatoval, že v súlade s čl. IV bod 2 uzavretej zmluvy, prepravu jednotlivých dodávok mlieka sa zaviazal zabezpečiť kupujúci, pričom podľa čl. IV bod 3 zmluvy sa predávajúci zaviazal spolu s jednotlivými dodávkami mlieka odovzdať dopravcovi i dodací list.

Z dodatku č. 4 zo dňa 9. septembra 2004, uzavretým ku kúpnej zmluve súd zistil, že tento bol uzavretý medzi predávajúcim, kupujúcim označeným ako kupujúci 1 a spoločnosťou L., a. s., označeným ako kupujúci 2. Z dodatku zistil, že spoločnosť U., a. s., vstupuje do spoločnosti S.S., a. s., ako rozhodujúci akcionár a investor so snahou stabilizovať jej finančnú situáciu a garantovať splnenie záväzkov, ktoré boli uzavreté medzi touto spoločnosťou a dodávateľmi surového kravského mlieka. Zistil, že spoločnosť U., a. s., ktorá bola zastúpená dcérskou spoločnosťou, L., a. s., prejavila formou dodatkov vôľu garantovať pre dodávateľov mlieka splatenie ich pohľadávok voči spoločnosti S., a. s., a to cestou kupujúceho 2 za dohodnutých podmienok. Konštatoval, že kupujúci 2 na základe tohto dodatku garantoval prebratie a splatenie pohľadávok voči kupujúcemu 1 po lehote splatnosti, pričom sa dlžnú čiastku zaviazal zaplatiť najneskôr do 15. novembra 2004, čo vyplýva z čl. I. bod 1. Zistil však, že splatenie pohľadávok sa malo riešiť na základe osobitnej zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom všetky zmluvné strany sa dohodli na tom, že ku dňu vyplatenia pohľadávky žalovaným, prejde zmluvný vzťah a všetky práva a povinnosti z kúpnej zmluvy z 22. marca 2004 na žalovaného a týmto malo dôjsť k zmene v osobe kupujúceho, ktorým sa mal stať žalovaný.

Súd ďalej zistil, že právny predchodca žalobcu fakturoval kupujúcemu (S., a. s.) za dodané mlieko celkom štyri faktúry, ktoré boli splatné od 2. septembra 2004 do 18. decembra 2004 a že právny predchodca žalobcu ako postupca na základe návrhu zmluvy o postúpení pohľadávok z 10. decembra 2004 mienil postúpiť postupníkovi L., a. s., štyri pohľadávky v žalovanej výške, pričom k uzavretiu tejto zmluvy nedošlo.

Z výsluchu svedka J. H. zistil, že dňa 30. júna 2003 uzavrel zmluvu o preprave so spoločnosťou M. a. s., N., predmetom ktorej bol zvoz surového kravského mlieka, pričom do 15. novembra 2004 tento zvoz vykonal i pre spoločnosť S., a. s., a takto preberal vopred určeným spôsobom mlieko i od právneho predchodcu žalobcu. Uviedol, že skontroloval kvalitu dodávaného mlieka, vypísal dodací list, ktorý odovzdal do spoločnosti S.S., a. s. a právnenému predchodcovi žalobcu, pričom nevedel, komu bolo mlieko skutočne dodané.

Z výsluchu svedkyne A. R. zistil, že táto pracovala pre spoločnosť S., a. s. a mala na starosti kvalitu odobratého mlieka. Uviedla, že do konca roka 2004 faktúry za dodávku mlieka vystavovala S., a. s., L., a. s., zobrali prvovýrobu od podpísania dodatku č. 4, avšak faktúry sa mali vystavovať za S., nakoľko prebiehal predaj, kúpa medzi S. a L. Uviedla, že sa mohlo stať, že mlieko bolo v rozhodnom období dodané i žalovanému, ale fakturovaná dodávka mlieka bola so S., a. s.

Súd prvého stupňa považoval kúpnu zmluvu zo dňa 23. marca 2004 za platne uzavretú, nakoľko obsahovala všetky esenciálne náležitosti predpokladané zákonom. Z článku XV ods. 3 uvedenej zmluvy zistil, že zmluvné strany sa dohodli na tom, že zmeny a doplnky k zmluve sa mohli vykonať len písomným dodatkom k nej.

Dodatok č. 4 zo dňa 9. septembra 2004 považoval rovnako za platne uzavretý, avšak medzi zmluvnými stranami za sporný. Pri výklade vôle pri jeho uzavretí postupoval súd prvého stupňa podľa ust. § 266 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka a uzavrel, že vôľa zmluvných strán nesmerovala k tomu, aby žalovaný prevzal dlhy za spoločnosť S., a. s., ale naopak, aby na neho boli postúpené pohľadávky, a to na základe osobitnej zmluvy o postúpení pohľadávok, k čomu však nedošlo. Konštatoval, že cieľom žalovaného bola snaha získať nových dodávateľov surového kravského mlieka, pričom takýto úmysel zmluvných strán možno vyvodíť i z následného správania sa dodávateľov, keď niektorí dodávatelia

mlieka uzatvorili so žalovaným zmluvu o postúpení pohľadávky v lehote do 15. novembra 2004, čo mal za preukázané výpoveďou svedka J. G.

Konštatoval, že právny predchodca žalobcu zaslal žalovanému písomný návrh zmluvy o postúpení pohľadávky až dňa 10. decembra 2004 a nebol dodržaný termín do 15. novembra 2004. Uzavrel, že nedošlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky v lehote do 15. novembra 2004 (a to podľa čl. I ods. 2 dodatku č. 4), a preto žalovaný nie je v spore pasívne legitimovaný, pretože na neho neprešla povinnosť plniť za spoločnosť S., a. s., žalobcove pohľadávky. Z dodatku č. 4 podľa názoru súdu prvého stupňa nevyplýva, že by zmluvné strany uzavreli dohodu o privatívnej alebo kumulatívnej intercesii podľa ust. § 531 Občianskeho zákonníka, pretože ich vôľou nebolo prevziať záväzok, ale postúpiť pohľadávku. Uviedol ďalej, že právny predchodca žalobcu neunesol v konaní dôkazné bremeno a nepreukázal žiadnymi dôkazmi, že žalovanému dodal mlieko, navyše ním vystavené faktúry nesmerovali na žalovaného, ale na spoločnosť S.S., a. s.

Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie právneho predchodcu žalobcu preskúmal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a po oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalobcu, vyjadrením k odvolaniu žalovaného, po pripustení zmeny žalobcu na spoločnosť R., s. r. o., v likvidácii, dospel k záveru, že prvostupňový súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie, správne zistil skutkový stav vecí na základe dôkazov predložených účastníkmi konania a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobou zo dňa 23. decembra 2004 sa pôvodný žalobca (L. S., B.) proti žalovanému v 1. rade S., a. s., B. a žalovanému v 2. rade L., a. s., L., domáhal zaplataenia 216 474,-- Sk istiny s príslušenstvom a trovami konania. Zo žaloby vyplýva, že právny predchodca žalobcu dňa 23. marca 2004 uzavrel so žalovaným v 1. rade kúpnu zmluvu o dodávke surového kravského mlieka, ku ktorej bol dňa 9. septembra 2004 podpísaný dodatok č. 4. Podpísaním tohto

dotatku zo strany právneho predchodcu žalobcu ako veriteľa a žalovaným v 2. rade došlo ku kumulatívnej intercesii podľa ust. § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou žalovaný v 2. rade prevzal dlh žalovaného v 1. rade a stal sa tak žalobcovým dlžníkom popri pôvodnému dlžníkovi. Žiadal preto oboch žalovaných zaviazať na zaplatenie dlhu spoločne a nerozdielne. Podaním zo dňa 19. apríla 2006 zobral žalobu voči žalovanému v 1. rade späť, o ktorom návrhu rozhodol súd prvého stupňa uznesením zo dňa 20. júna 2006 č. k. 45Cb/33/2005-95 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. novembra 2006 č. k. 2Cob/244/2006-109.

Ako uviedol odvolací súd v odôvodnení rozsudku, žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie. Uviedol, že uzavretím dodatku č. 4 ku kúpnej zmluve nedošlo k vzniku kumulatívnej intercesie podľa ust. § 531 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tým k vzniku povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom pohľadávky. Poukázal na to, že v dodatku č. 4, so súhlasom kupujúceho ako dlžníka (žalovaný 1) ako i žalobcu, ponúkol žalovaný v 2. rade dodávateľom mlieka, teda i žalobcovi, garanciu splatenia ich splatných pohľadávok voči žalovanému 1 za vopred dohodnutých podmienok v osobitnej zmluve o postúpení pohľadávok. Túto garanciu poskytol výlučne s cieľom získať nových dodávateľov mlieka pre žalovaného 2 a vzťahovala sa na pohľadávky dodávateľa mlieka voči žalovanému 1, ktoré boli splatné v čase uzavretia dodatku č. 4, t. j. dodávky realizované v mesiaci júl 2004.

Odvolací súd ďalej uviedol, že základnou a spornou otázkou v prejednávanej veci je posúdenie dodatku č. 4 ku kúpnej zmluve o dodávke surového kravského mlieka. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že vykladajúc úmysel zmluvných strán v súlade s ust. § 266 Obchodného zákonníka, nebolo úmyslom zmluvných strán prevziať dlh žalovaného od spoločnosti S.S., a. s., ale postúpiť pohľadávku právneho predchodcu žalobcu na žalovaného, a to osobitnou zmluvou o postúpení pohľadávky, k uzavretiu ktorej však nepochybne nedošlo. Potreby uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky si bol vedomý i samotný právny predchodca žalobcu, ktorý zaslal žalovanému návrh zmluvy o postúpení pohľadávky, avšak po lehote stanovenej v dodatku č. 4, pričom žalovaný tento návrh zmluvy neakceptoval. Vôľa zmluvných strán, prejavená v dodatku č. 4, nesmerovala k tomu, aby žalovaný prevzal dlhy za spoločnosť S.S., a. s., ale naopak aby na neho boli postúpené pohľadávky, okrem iného i právneho predchodcu žalobcu, avšak uzatvorením osobitnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Keďže k uzavretiu takejto zmluvy medzi účastníkmi

konania nedošlo správne uzavrel súd prvého stupňa, že nedošlo k dohode o kumulatívnej a resp. privatej intercesii podľa ust. § 531 Občianskeho zákonníka a že žalovaný v spore nie je pasívne legitimovaný. Správne sú i závery súdu prvého stupňa o tom, že právny predchodca žalobcu v konaní neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje v súlade s ust. § 120 ods. 1 O. s. p., pretože v konaní žiadnym vierohodným spôsobom nepreukázal, že mlieko dodal žalovanému, o čom svedčia faktúry i dodacie listy smerované na spoločnosť S., a. s., ako aj uznávací prejav tejto spoločnosti z 29. decembra 2004 v žalovanej výške.

V ostatnom sa odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. pridržel dôvodov napadnutého rozsudku a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1Cob/209/2009-411 zo dňa 9. septembra 2010 podal žalobca dovolanie. Predmetné dovolanie podal v zmysle ust. § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ O. s. p. a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1Cob/209/2009-411 zo dňa 9. septembra 2010 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie .

Žalobca v dovolaní k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g/ O. s. p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. uviedol, že predsedníčka senátu Krajského súdu Bratislava JUDr. Elena Erbenová vedela, že je v danej veci voči nej podaná námietka zaujatosti. Postup, ktorým námietku zaujatosti voči nej, celému Krajskému súdu v Bratislave a všetkým jeho sudcom, ktorú spoločne podali p. L. S. a firma R., s. r. o., v likvidácii, a to písomným podaním zo 16. apríla 2010 a doplnenú podaním z 21. mája 2010 právne korektne nevybavila, je nezákonný a neústavný. Rovnako je neústavný a nezákonný jej postup, keď reakciou na list Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4 Ndob 31/2010 z 31. mája 2010) mala a musela byť z pozície Krajského súdu v Bratislave výzva, adresovaná p. L. S., resp. firme R., s. r. o., v likvidácii, aby tí potvrdili, či spomenuté písomnosti sú nimi právne relevantne podané a či ich považujú za nimi riadne podané v súlade s ich vôľou. Zároveň žalobca uviedol, že takýto právny nedostatok v podpisovaní spomenutých listov – námietok zaujatosti – je vadou konvalidovateľnou. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu I. ÚS 73/1997, II. ÚS 76/1999, III.ÚS 46/2004, IV. ÚS 74/2007, I. ÚS 53/1998,

I. ÚS 65/2005, I ÚS 27/1998 a na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Delcourt v. Belgicko, sťažnosť č. 2689/69 a Olujic v. Chorvátsko, sťažnosť č. 22330). Krajský súd v Bratislave ignoroval žalobcom podanú námietku zaujatosti a nezabezpečil ďalší zákonom predpísaný povinný procesný postup a stav „nerozhodnutia“ pretrváva.

Žalobca odôvodnil dovolanie aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a vade arbitrárnosti rozhodnutia pre faktograficky a právne inkohorentné odôvodnenie rozhodnutia (§ 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p.). V tomto bode žalobca poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. IV. ÚS 110/2009, II. ÚS 78/2005, III. ÚS 209/2004, III. ÚS 25/2006 a ďalšie) a mal za to, že pokiaľ Krajský súd v Bratislave (v konaní č. ICob/209/2009) ako odvolací súd v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na výhrady žalobcu, spochybňujúce zákonnosť konania súdu prvého stupňa, treba absenciu argumentácie považovať za prejav arbitrárnosti.

Predmetný prípad, ktorý na podnet firmy R. (aktuálneho žalobcu), resp. jeho právneho predchodcu p. L. S. riešili Okresný súd Bratislava III a Krajský súd v Bratislave, je nevyhnutné vnímať v rovine interpretácie práva a to podľa interpretačných pravidiel v § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka a v tejto súvislosti opäť poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. III. ÚS 341/2007, I. ÚS 243/2007 a ďalšie) a Ústavného súdu Českej republiky (PL ÚS 21/1996).

Žalobca taktiež poukázal nato, že Krajský súd v Bratislave sa nevysporiadal s jedinou argumentáciou žalobcu.

Žalobca ďalej tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred Krajským súdom v Bratislave, lebo neboli dané zákonné dôvody pre rozhodovanie Krajského súdu v Bratislave bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Poukázal na to, že podľa medzičasom obsolentného § 253 ods. 2 O. s. p. predseda senátu nariaďoval pojednávanie, len ak to považoval za potrebné, alebo ak to ustanovoval zákon. Ústavný súd Slovenskej republiky ale vyjadril názor, že také procesné pravidlo (jeho existencia či neexistencia) nemení nič na tom, že ak súd vykonáva dokazovanie, musí sa v takomto prípade v súlade s ust. § 122 ods. 1 O. s. p. nariadiť pojednávanie.

Žalobca ďalej uviedol, že ak sa odvolací súd obmedzil v rozhodnutí o dovolaní len na stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia žalobcu, uvedené v odvolaní, ide o rozhodnutie nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 149/2009). V ďalšej časti poukazoval žalobca na niektoré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (sp. zn. 1Cob/329/2006 z 22. februára 2007; 1Cob/352/2009 z 25. februára 2010) a Okresného súdu B. III (sp. zn. 44Cb/51/2005 zo 14. septembra 2009).

Vzhľadom na uvedené, žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1Cob/209/2009-411 zo dňa 9. septembra 2010 zrušil a vec vrátil na konanie odvolaciemu súdu.

Žalobca následne podal doplnenie dovolania, v ktorom predložil nález Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 862/2010.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 240 O. s. p.), pričom má náležitosti stanovené podľa ust. § 241 O. s. p., skôr ako pristúpil k vecnému prejednaniu dovolania žalobcu skúmal, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Predmetným dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, a preto dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa ust. § 238 O. s. p., keďže toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti rozsudkom odvolacieho súdu v prípade splnenia podmienok stanovených v odseku 1, 2 a 3 a konštatoval, že prípustnosť dovolania podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. nemožno vyvodit', keďže rozsudok odvolacieho súdu nezmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu sa neodchýlilo od právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v tejto veci a nejde ani

o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, v ktorom odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a v danej veci nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. rieši prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu. Toto ustanovenie v danej veci nie je možné použiť, pretože dovolaním je napadnutá iná forma rozhodnutia odvolacieho súdu – rozsudok.

Prípustnosť dovolania je však daná aj podľa ust. § 237 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, a) ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V ustanovení § 237 O. s. p. sú taxatívne vymenované vady, pre ktoré možno podať dovolanie proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo netvrdil. Ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou, zruší toto rozhodnutie.

Dovolací súd preskúmal konanie v predmetnej veci na odvolacom súde, ako aj jeho rozhodnutie a nezistil existenciu väd vymenovaných v ust. § 237 pod písm. a/, b/, c/, d/, e/ O. s. p.

Dovolateľ tieto vady ani nenamietal. Preto dovolací súd skúmal, či nedošlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O. s. p.- tieto vady konania namietal aj žalobca.

Dovolací súd konštatoval, že dňa 16. apríla 2010 podal námietku zaujatosti voči sudkyni JUDr. Elene Erbenovej L. S., B. a R., s. r. o., v likvidácii (č. l. 368). Túto podpísal L. S. a za R., s. r. o. v likvidácii, je nečitateľný podpis. Predsedníčka senátu JUDr. Elena Erbenová sa k vznesenej námietke písomne vyjadrila (č. l. 380) a uznesením uložila dňa 26. apríla 2010 namietateľom povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 66.-- Eur. Následne predložila vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 31. mája 2010 sp. zn. 4 Ndob 31/2010 (č. l. 404) vrátil predloženú vec odvolaciemu súdu s tým, že namietateľ L. S. už nie je účastníkom konania a podpis namietateľa spoločnosti s r. o. v likv. R. zjavne je iný ako podpis likvidátora.

Senát Krajského súdu pod vedením jej predsedníčky JUDr. Eleny Erbenovej potom 9. septembra 2010 (č. l. 409) vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bez toho, aby odstránil vady podania namietateľa, vytýkané Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Dňa 27. septembra 2010 bol doručený list L. S. a spoločnosti R., s. r. o. v likv., z ktorého vyplýva, že námietku zaujatosti vznáša voči všetkým sudcom KS v Bratislave a žiadal o nej rozhodnúť.

Dňa 2. novembra 2010 (č. l. 419) žalobca podal dovolanie proti rozsudku KS v Bratislave sp. zn. 1 Cob 209/2009 z 9. septembra 2010, ktoré podaním z 13. mája 2011 doplnil.

Okresný súd Bratislava III dňa 6. júla 2011 predložil spis sp. zn. 45 Cb 33/2005 dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní žalobcu (č. l. 541).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vrátil spis Krajskému súdu v Bratislave (č. l. 546) s poukazom na prípis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (č. l. 404) s tým, že má odstrániť nedostatok v námietke zaujatosti (č. l. 368) dopytom na likvidátora, či predmetnú námietku zaujatosti podpísal, resp. urobiť aj iné dôkazy na odstránenie tejto nejasnosti.

Krajský súd v Bratislave vyzval žalobcu, aby oznámil súdu, či likvidátor s. r. o. v likv. R. podpísal námietku zaujatosti zo 16. apríla 2010, resp. kto ju podpísal a či išlo o osobu oprávnenú na vykonanie takéhoto úkonu (č. 1. 548).

Žalobca sa k výzve súdu vyjadril (č. 1. 549) tak, že námietka zaujatosti bol ním urobená a v jeho záujme.

Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k názoru, že konaním a rozhodnutím vo veci samej odvolacím súdom predsedníčkou odvolacieho senátu Krajského súdu v Bratislave bez toho, aby sa rozhodlo o námietke zaujatosti vznesenej proti nej došlo k porušeniu základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom. Teda nie je povinnosťou súdu vyhovieť návrhu oprávnenej osoby (sudcu, ktorý podal návrh podľa § 15 ods. 1 O. s. p. alebo účastníka konania, ktorý podal takýto návrh podľa ust. § 15a O. s. p.) a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť, ale je povinnosťou súdu prejednať každý takýto návrh a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 27/98) tak, že návrhu na vylúčenie sudcu vyhovie resp. nevyhovie, ak má požadované náležitosti.

V prejednáwanej veci o návrhu žalobcu na vylúčenie sudkyne JUDr. E. Erbenovej rozhodnuté nebolo. O návrhu na vylúčenie sudkyne JUDr. E. Erbenovej by mohol rozhodnúť Najvyšší súd Slovenskej republiky s tým, že by následne rozhodol o dovolaní žalobcu v prípade nevyhlúčenia namietanej sudkyne. Takémuto postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky však bráni okolnosť, ktorá nastala v roku 2011, a to, že namietaná sudkyňa má prerušený výkon funkcie sudcu. Z tohto dôvodu rozhodovať o námietke zaujatosti sudkyne, ktorá má prerušený výkon funkcie sudcu stratilo význam a táto námietka zanikla, pričom treba ale konštatovať, že tým, že o nej nebolo rozhodnuté pred rozhodnutím vo veci samej, bolo porušené základné právo žalobcu na prejednanie a rozhodnutie veci pred nestranným súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného dospel k názoru, že v predmetnej veci v konaní na odvolacom súde došlo k vade konania podľa ust. § 237 písm. f/

O. s. p., a preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa ust. § 243b ods. 2 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté dovolacím senátom Najvyššieho súdu Slovenska v pomere hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 19. septembra 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová